

Присвята

Ірина Коса

Заплющую очі...
Не сплю я серед ночі.
Завдання — втекти від журливого Червня,
Прийняття і Прощення.

Думки проганяю,
Від смутку втікаю.
Все марно! Ви вже високохмарно!
Давно і примарно.

Я згадую наші кухонні розмови
І ваші яскраві промови.
А ще памело й чай! "Іруся, не скучай!
Незалежність вивчай та навчай!"

Ми завжди милувались,
Як ваші вуста малювались,
Як хустинки Ви носили! Як парфуми говорили!
І безліч на балконі книг... мій Світ застиг!

Ми ще з сестрою дивувались,
Як сильно Ви чогось боялись.
(Чорнороте оте... Забудем за те...)
Проте... у кожній битві Ви перемагали
І за сестер горой стояли!

Так раптово закрилися очі.
Ви більше не встанете серед ночі.
Зазвоню я, нехай, у Небес Канцелярію —
Почую: "Іруся, живи це Життя! Біжи до солярію!"

Оксани останні роки...
Сагре Diem, здавалось, було навіки.
Зізвонюсь, чи з сестрою спишусь,
Я до Вас у думках пригорнусь.

Згадала завдання — про клятого місяця Червня:

Прийняття і Прощення!
Та Лютий вже... нас люто ріже!
І вас не повернути — розум гостро зріже.

Відкрию я очі,
Відчиню я вікно серед ночі.
Я вип'ю води і піду далі спати...
Увісні, знов, щосили за вами душевно кричати...

А зранку прокинувся і в Гугл відразу:
"Скажіть мені, люди: лікує це час чи образи?"
Більшість скажуть: "Вино... безумовно воно!"
...Memento mori, Memento mori... — пташки наспівують у вікно надворі.